

mærksom herpaa under Behandlingen af det 1ste Afstnit, blev fastslaaet, at det var vedtaget sammen med § 1. Det var mig maegtelig noget overraskende; men Paragrafen er jo vedtagen, og jeg maa altsaa indskrænke mig til at tage det fornødne Forbehold ved næste Behandling af disse Paragrafer. Jeg skal i Forbigaaende gjøre et Par Bemærkninger derom. For det Første er 2det Stykke om det betingede Tilfud til Foranstaltninger nyt. Det kan i og for sig være hensigtsmæssigt; men jeg er ikke sikker paa, at det i alle Tilfælde er gennemførligt eller rigtigt at gennemføre. Med Hensyn til § 9 skal jeg for det Første tillade mig en principiel Bemærkning, som sagt til fremtidig Overveielse, og det er, at naar ærede Medlemmer ville tage Paragraffen for sig og se, hvad der staar under Nr. 1—3, ville de bemærke, at der staar under Nr. 1, at der til ingen af de heromhandlede Foranstaltninger kan erholdes et større Tilfud af Statskassen end Halvdelen af den Betskring, Foranstaltningen i det paagjældende Aar medfører. Det er en almindelig Regel. Under Nr. 2 staar der, at Tilfudet først kan erholdes, naar vedkommende Foranstaltning er godkendt af Ministeren og dens Udførelse sikret. Det er ogsaa en almindelig Regel. Der kan være Tvivl, om Reglen under Nr. 1 er fuldkommen rigtig og udtømmende; men det er som sagt en almindelig Regel. Saa komme vi til Nr. 3. Der staar: at de af Foreninger anstaaede og udstationerede Tillægsdyr maa være sundne præmieverdige ved et Landboforenings- eller Distriktsstue, forinden Tilfudet kan erholdes. Ærede Medlemmer ville vistnok se, at Nr. 3 er en meget speciel Bestemmelse, medens de to første som sagt have en almindelig Karakter. Jeg tror, at det i og for sig vil være mindre heldigt at vedtage en speciel Bestemmelse her. Jeg tror, at den bør bortfalde, hvis ikke maa man ogsaa indsætte specielle Bestemmelser paa adskillige andre Omraader. Her har man havt det enkelte Tilfælde for Die om Udstationering af Tillægsdyr; men efter Lovforlagets Motiver, som det ærede Udvalg jo har været enig om i det Hele at godkende, staar der, at Pengene kunne anvendes til Anskaffelse af Husdyrbrugskonjulerter, Dannelse af Kvægavlforeninger, Tyreforeninger og Tillægsstuer, samt Præmiering

af hele Kvæghold. Jeg tror ikke, det er konsekvent, at man medtager et Par enkelte af disse Foranstaltninger og omtaler den. Det tror jeg ikke, man skulde gjøre. Derimod kan der være Spørgsmaal, om ikke hele Paragrafen og hele dette Omraade i en anden Retning trænger til Klaring, nemlig om Ministeren virkelig har fuld Frihed og om man ikke skal have nærmere Regler, saaledes som Regjeringsforlaget havde det, om hvem Beløbene kunne tilfalde. Man staar jo ganske frit. Jeg har bestjæstiget mig udførligt med det Spørgsmaal den første Dag og ønsker nu ikke at komme tilbage til det; men jeg skal henlede Udvalgets Opmærksomhed paa dette Punkt, som jeg tror har en ikke ganske ringe Betydning. — Den nye § 10 om Lovforlagets Strafftræden skal jeg ikke gjøre nogensomhelst Vanskelighed ved. Forudsat at Lovforlaget bliver færdigt og man i øvrigt kan faae sine Forberedelser i Orden, kan det være meget prægtigt, at Lovforlaget træder i Kraft til 1ste Marts. Saa har det ærede Udvalg foreslaaet en Revisionsfrist af 5 Mar. Om man vedtager dette eller ikke, anser jeg ikke for at have nogen videre Betydning; men jeg er ærlig talt imod alle den Slags Revisionsfrister i Lovforslag. Vil man revidere Lovene, kan Regjeringen jo komme med Forslag derom, og tillige har jo Rigsdagen Initiativ, saa den ærede Ordfører og ethvert andet Medlem af Thinget er i Stand til at bringe Forslaget under Overveielse, hvad Dag, de maatte ønske. Sætte en Revisionsfrist ind i dette Forslag kan man jo gjerne, men jeg betragter det rigtignok for at være af overordentlig liden Betydning. Jeg anser det i og for sig for mindre heldigt, men det er et Spørgsmaal, jeg ikke skal udtale mig bestemt imod.

Ablefseldt-Laurvig: Det glædede mig overordentlig at høre de Udtalelser, der foreleden Dag fremkom fra det ærede 1ste Medlem for 2den Kreds (Haffner) angaaende Stambojsjagen og den Anbefaling, som det meget ærede Medlem har givet hele denne for vor Husdyravl saa overordentlig vigtige Sag, saa meget mere som vi her i Thinget ere vante til med Opmærksomhed at lytte til de Uttringer, der fremkomme fra det ærede Medlem. Men paa den anden Side kan jeg ikke sige Andet, end at det gjorde